

Jeho mládežnické brigády řadí po celém městě jako obrovská lidská pěst a všechny jejich akce jsou zcela podřízeny jeho rozmarům. Ve své fantazii je pošle do kalifornského Burbanku, kde prorazí bránu do filmových studií Walta Disneyho, vyplení kanceláře a spálí poslední zbytky projektu Play-Doh Fun Factory. Nakonec (ve strhující závěrečné scéně) vyrvou hlavu Walta Disneyho z kryogenického mrazáku a hážou si s ní mezi sebou jako s plážovým míčem. Carrey jásá, tleská a jeho jedinou starostí je, jestli má sledovat, jak se Disneyho hlava rozkládá na slunci nebo házet zlaté mince akrobatům, kteří pro jeho potěšení vyskakují a padají. Pak jeho pohůnci svrhnou sochy sedmi trpaslíků a najdou pod nimi tajnou podzemní laboratoř, plnou zmutovaných dětských hvězd z Mickey Mouse Clubu – celou kolonii Funicellových laboratorních krys a Cubbyho pokusných šimpanzů. Mezi myši a krysou je tenká hranice a mezi krysou a netopýrem ještě tenčí. Kvůli zvrácenosti genetiky představují tyto děti celé spektrum tvorů, kteří vzhlížejí z hliníkových lahví plných bonbonů PEZ a ze syrového kuřecího masa, cení zuby a syčí na sluneční světlo. Po letech strávených v podzemí je jejich kůže průsvitná a obličej pokrytý vrstvou zaschlého bláta. Když se konečně dostanou na svobodu (ale jsou opravdu svobodní?), připojí se ke Carreyho brigádám jako děsivý předvoj, zakousnou se do tváří pořádkových jednotek losangeleské policie, vyčistí prostor masám valícím se po Rodeo Drive, převrací luxusní auta a hází granáty do značkových butiků. Nad hlavami se jim vznášejí vrtulníky s reportéry v drahých oblecích, a když horda zamíří k sídlu Creative

Artists Agency, nařikají nad ztrátou hodnoty svého majetku. Všichni se tam zastaví, oči upřené na svého vůdce. Carrey zvedne silnou paži a pomalu, s grácií ukáže na budovu, pak blahosklonně pokývne hlavou a řekne: „Nikoho nešetřete.“ Jeho věrní se rozběhnou na střechu, kde se jako vykouřený hmyz shlukují manažeři v oblecích od Armaniho. Obklíčený Gerry Carcharias prosí: „Je mi moc líto toho s tou továrnou na hračky. Nikdy jsem neměl obtěžovat velkou hvězdu Jima Carreyho takovou ohavností. Odpusť mi!“

„V žádném případě.“

„Prosím!“

„Ne.“

Carcharias si klekne, ale Carrey ho chytne za ucho a něco zamumlá, což jeho podřízení pochopí jako pokyn, aby nebohého Gerryho Carchariase shodili ze střechy. Pak rozvinou do větru obrovský rudý hedvábný transparent, na němž se tvář Jima Carreyho tak dokonale prolíná s tváří Mao Ce-tunga, že nelze poznat, kde končí jeden a začíná druhý.